

Sagens Natur er langt mere overskuelig end den private Godgørenhed.

Af disse Beretninger er de 9 skrevet af Kvinder; en, den østrigske, har maattet nøjes med nogle Slutbemærkninger af en Kvinde.

Den private Godgørenhed er Pioneren, som gaar i Spidsen med det Arbejde, der efter Haanden overtages af Kommunen og tilsidst af Staten. Fra alle Lande lyder Beretningen ens og med stor Kraft: at i dette Pionerarbejde er Kvinden i højeste Grad skattet og æret og fuldstændig uundværlig; i mange Tilfælde de skabende og ledende.

Ordningen af den offentlige Forsorg er højst forskellig i de enkelte Lande og indenfor disse i flere Tilfælde igen forskellig i de enkelte Dele af Landet. Det vilde derfor føre altfor langt at komme ind paa alle disse Enkeltheder. Vi skal blot fastslaa, at disse Beretninger tydeligt viser, at

Kvindebevægelsen gaar Haand i Haand med Kvindernes Deltagelse i den offentlige Forsorg,

og at Kvindernes Indflydelse paa dette store Samfundsarbejde hænger nøje sammen med Kvindens hele Stilling i Samfundet.

Mange Steder, som f. Eks. Holland og Belgien, nægter Loven Kvinder Adgang til Embeder under den offentlige Fattigpleje og de fleste Steder indskrænkes deres Adgang til de mest underordnede Stillinger, der rigtignok giver den mest direkte Berøring med selve de Understøttede. Men selv Steder, som f. Eks. Tyskland, hvor Loven i ret stor Udstrækning giver Kvinder Adgang til Deltagelse i Arbejdet og offentlig Ansættelse finder de kun i ringe Grad Anvendelse. I Norge derimod, hvor Kvinderne er kommunalt ligestillede med Manden, vokser deres Deltagelse stadig og i England, hvor Kvinderne ogsaa er i Besiddelse af den kommunale Stemmeret, finder vi saaledes en Kvinde som Borgmester, en som Fængselsinspektør og mange Kommissionsmedlemmer.

Den danske Beretning, skrevet af lic. theol. Alf. Th. Jørgensen, fremhæver Betydningen af Kvindesagens stærke Fremskridt herhjemme i de senere Aar og tillægger navnlig *Dansk Kvindesamfund og Danske Kvinders Nationalraad* Æren herfor.

Ridderlighed.

I Frankrig, hvor Kvinderne har Adgang til en Del Ansættelser, »fritages de af Ridderlighed« for at have Sæde i det administrerende Raad sammen med deres mandlige Kolleger, medens »Ridderligheden« ikke paalægger Administrationen at betale dem samme Løn som disse.

Mere virkelig ridderligt maa det siges at være, hvad der er Tilfældet i flere Lande, at Kvinderne ikke er tvungne til at modtage Valg til kommunale Ombud saaledes som Mænd.

Den østrigske Beretning udtaler, at man i Østrig ikke har sat Fattigpleje og Kvinderet i Forbindelse og at Kvindens Deltagelse i den offentlige Fattigpleje derfor er uhyre beskedne.

Ved at læse den russiske Beretning studser man uvilkaarlig over at finde, at Kvinderne indenfor den halvt offentlige, halvt private Godgøringsordning, der i Rusland repræsenterer den offentlige Forsorg, indtager en afgjort Førerstilling. — Dette Forhold hænger for det første sammen med Kvindens fremtrædende Rolle i den private Godgørenhed i Almindelighed, men uden Tvivl navnlig med den Kendsgerning, at Kvindens politiske Stilling i Rusland ikke er meget forskellig fra Mandens. Forfatteren udtaler, at Sikkerheden for at Kvinderne paa dette Omraade altid vil have den ledende Stilling i Rusland er foruden de kejserlige Damers Deltagelse den voksende Kvindebevægelse.

Indlederen ved Forhandlingen, Borgmesteren i Berlin, Dr. Muensterberg, opstillede følgende Spørgsmaal:

»Hvorfor er der kun saa faa Kvinder ansat, hvor Loven har givet dem Adgang til Ansættelse«?

Faktum er, at de, der er ansat, gør udmærket Fyldest. Alle de Ængstelser, man har næret for, at Kvindernes varme Hjærte skulde gøre dem til daarlige Økonomer, har vist sig ugrundede.

Og Svaret var: »Den eneste Aarsag hertil er:

Magtspørgsmaalet!

Mændene vil ikke afstaa Kvinderne deres Arbejdsfelt. Men deres Modstand skal og maa brydes, saaledes